

Bemærkninger til forslaget

Generelle bemærkninger

Danmark er som aktivt medlem af internationale organisationer ofte forpligtet til at kunne sende danskere til løsning af internationale opgaver. Det kan være soldater i fredsbevarende opgaver, det kan være betjente til opretholdelse af ro og orden i områder med nylig fred. Det kan være OSCE-folk, som skal hjælpe til med at få demokrati (gen)opbygget i andre lande. Og det kan være Danidas rådgivere i ulande.

Fælles for alle disse folk, vi sender ud, er, at de gør et stort arbejde. De løser vanskelige opgaver under besværlige forhold. De udviser mod og menneskelig styrke under deres udstationering. Men hvad der er nok så vigtigt, så har de familier hjemme, der også bliver berørt af fars eller mors udsendelse i f.eks. krigsområder. Det er ofte familiens relationer, der er den største belastning under en udstationering.

Tak er som bekendt et fattigt ord, men vi skylder disse brave mænd og kvinder tak for deres indsats. Et minimum er, at de har ordentlige lønforhold under udstationeringen. Det må ikke være således, at man også lider økonomisk tab. Tværtimod fortjener alle, at der er en økonomisk kompensation for det afsavn, der er blevet givet.

Hvis Danmark skal kunne udsende folk fremover, så må vi hele tiden sørge for, at de løn-, ansættelses- og skattevilkår, der bliver budt danskere i international tjeneste, er i orden. Det er jo ikke mange folk, vi taler om, og derfor er det uværdigt, når de sidste 1.000 kr. skal diskuteres.

Forslagsstillerne var af den opfattelse, at soldater, betjente og andre dygtige folk havde en ordentlig løn og rimelige skatteforhold, når de arbejdede for Danmark. Men den 27. februar 2000 blev vi revet ud af den vildfarelse, da B.T. kunne fortælle historien om en dansk betjent (vicepolitikommissær), der efter at være hjemkommet fra udstationeringen var blevet præsenteret for et skattesmæk på omkring 50.000 kr.

Vicepolitikommissæren var inden afrejse blevet stillet skattefrihed i udsigt. Udenrigsministeriet havde telefaxet en særlig vejledning til ham, hvoraf fremgik,

at han ville kunne opnå skattefrihed efter ligningslovens § 33 A. Men efter hjemkomsten ventede der i stedet et kæmpe krav om efterbetaling af skat.

Det, der i første omgang så ud som en enkelt svipser, er de efterfølgende måneder blevet blotlagt som en større skatteskandale. Igen og igen har vi fået eksempler på urimelig behandling af folk, der har været udsendt i international tjeneste.

Skatteministeren har to gange været kaldt i samråd af forslagsstillerne i Folketingets Skatteudvalg for at gennemgå sagerne med udvalget. Skatteministeren har til nu valgt at afstå fra at løse sagens meget enkle problemstilling: At give den lovede skattefrihed for de folk, der har været udstationeret i international tjeneste!

Når skatteministeren ikke af egen drift vil løse denne sag, så påtager Folketinget sig at løfte opgaven. For løftes skal den. Urimelighederne er så mange, at vi som samfund ikke kan være bekendt at lade denne sag ligge urørt.

En del af problemstillingen skyldes bl.a., at der er forskel på, hvordan folk har været udsendt. De har lavet samme arbejde og været det samme sted, men nogle har været smarte, mens andre har været autoritets-tro. Det går ikke. Når offentlige myndigheder som lokale skattemyndigheder eller Udenrigsministeriet giver de udstationerede skriftlige løfter, så skal de overholdes, uanset hvad skatteministeren mener.

Eksemplerne er mange:

- Udenrigsministeriet udsender folk til løsning af opgaver f.eks. i Kosovo. Da de får deres løn fra OSCE, så er hele lønnen skattefri ligesom diæter m.v.
- En vicepolitikommissær fra Padborg udsendes gennem Udenrigsministeriet af Rigspolitichefen. På et introduktionsmøde den 28. juli 1999 lover Udenrigsministeriet, at der er skattefrihed under udstationeringen. Ved hjemkomsten er der krav om tilbagebetaling af omkring 50.000 kr. i skat.
- En vicepolitikommissær fra Brønderslev er først udsendt til Irak. Her er der fuld skattefrihed. Se-